Ч. 225 (11.516). Львів, четвер 10. жовтня 1929. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

За консолідацію національних сил.

Львів, 9. жовтня 1929.

Обставини, в яких найшлося тепер у Польщі все українське національне життя — всім видючим і думаючим громадянам добре відомі. Хто читає українську пресу, хто слідкує за дописами з місць — не може мати ніяких ілюзій щодо замислів і тенденцій теперішньої польської політики супроти українського національного руху. Самозрозуміло, що українське громадянство, здаючи собі справу з положення, мусить сильно взятись за оборонну працю, мусить перенятись консолідаційними змаганнями і не тільки теоретично їх проголошувати але й практично реалізувати. Здають собі з цього дуже добре справу і наші провідні політичні кола, чого доказом заклик Українського Національно-Демократичного Обєднання, який друкуємо на іншому місці.

Цей заклик не може не найти належного відгомону. Він заадресований до всього українського громадянства, до всіх, яким на серці краще завтра, добробут і належні права українського населення. Жиємо в державі, політичне життя якої знаменує затяжна устроєва кріза. Йде боротьба за зміну державного устрою. Ті, що найбільше прагнуть зміни, розуміють це так, щоби при її допомозі якнайбільше вкоротити права непольських народів і це вкорочення узаконити, конституційно петрифікувати. Такі намагання всіх майже польських таборів, навіть тих, що теоретично з опозиційних мотивів нібито їм і протиставляться, вимірені в першій мірі проти українського населення, проти його емансипаційних змагань на всіх ділянках життя. Всім цим намаганням мусить солідарно протиставитись весь український загал, в усіх його верствах, в усіх клясах, в усіх професіях. Йде велика гра, в якій наш нарід роблять тільки обєктом, тільки предметом політичного експерименту. Та нема сумніву, що коли наш нарід опинився силою історичних фактів у такому політичному положенні, то мусить зробити все, щоби не дати нікому права на таке його трактування, словом мусить напружити всі сили, щоби і проти волі експериментаторів стати підметом, стати керманичем своєї долі.

Наше національне життя стараються розбивати чоловим наступом і розкладати з нутра. Керманичі українського національного життя мусять консолідувати національні ряди і мусять рівночасно їх прочищувати з тих елементів, які намагаються їх розбивати, розкладати, ослаблювати. Тільки гармонійна єдність, тільки однодушне змагання, тільки одна, однозвучна ціль, тільки велика одноцїла збірна воля провідників і рядовиків можуть бути запорукою певного успіху в боротьбі за належне право, за добробут, за все життя. Все це такі ясні та самозрозумілі справи, що неприступні вони хіба тільки для ментальности засліплених маняків, анархічних одиниць або національних неудачників, покидьків громадянства.

Під теперішню хвилю всяких експериментів і загострених політичних відносин у Польщі заклик Українського Національно Демократичного Обєднання до організаційної та консолідаційної праці в народі, до національної єдности і солідарности треба тільки повитати. Треба надіятися, що він найде широкий і прихильний відгомін в усій масі нашого народу та заініціює поважний здвиг національно-консолідаційних змагань в усіх колах українського громадянства. Інакше воно й не може бути, якщо подумати про ті часи й обставини, серед яких жиємо і якщо призадуматись над тією відповідальністю за долю народу, яка лежить на всіх керуючих чинниках українського національного життя. Тому до праці над мобілізацією наших національних сил, тому до послуху великому закликові!

Старе й нове у французькій політиці.

Супроти Німеччини. — Супроти Польщі.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, кінець вересня 1929.

I.

Перебувши кілька днів по тому боці Ляманшу, проковтнувши десятки статтей в щоденниках і розвідок у знаменитих льондонських політичних тижневиках, закупивши по книгарнях кілька нових англійських „злободневних“ книжок, тай — головно — наслухавшися, що можна найбільше, живих англійських розмов про політичні актуальности, — ви назад вернулись в Париж не без деякої цікавости: чи не застанете там щось нове, тобто якоїсь важливої зміни, довершеної за час від вашого виїзду? Цікавість зрозуміла, але сподіванка якоїсь більш-менш сензаційної новини — безпідставна й наївна. Нічого корінно нового й несподіваного в політичному житті цієї країни в наших днях не діється: неначе би подіями, епохи 1914—1918 рр. історія Франції вичерпала, на якийсь час бодай, свій припас „сензаційности“. Що тепер тут діється, чи навіть що тут тільки наклюваєтьси, — ніщо інше, як тільки спроби навязання до старих, почасти передвоєнних, почасти й післявоєнних, політичних ідей, спроби вступити на шлях реалізації політичних зусиль, занедбаних, а то й поборюваних раніше.

Бо справді: що воно інше як тільки відгрівання приспаних або й похоронених політичних рахунків — це голосне тарабанення звороту до Німеччини, яким гомонять цими днями усі тутешні газети? Що воно інше як тільки загони в добре встановлену, хоча й явно не сформульовану традицію французької політичної практики 50 років французької політики до 1917 року — те залишення Польщі „своїй долі“, яке тепер приготовлюється? І що інше як тільки поворот до згірдно Клемансом зведених до абсурду Вільзонівських замислів „союза народів“ — це сьогоднішне французьке піклування ідеї „зєдинених держав Европи“?

II.

Зворот до Німеччини! Французько-німецьке співробітництво спершу, тісний союз згодом — це теми, якими від кількох днів просто забиті сторінки всієї тутешньої преси. Приводом до цих пристрасних міркувань за і проти було розкриття переговорів між французькими й німецькими діячами правої масти й генералами, звязаних з іменем одного з тутешніх депутатів, близького, кажуть, особисто й політично недужому тепер п. Поанкаре. Гей, гей! Адже саме про французько-німецький союз і мріяв — по свойому, правда, і невдачно — Вільгельм II. у часах своєї найбільшої потуги. Бути в гостях у Парижі, почути оплески французької юрби і довести до забуття Седану і 1870—71 рр., — це була (сьогодні всі це знають) найпалкіша задушевна мрія того монарха, що як ніхто інший втілював у своїх поважних і смішних, драматичних і комічних словах, жестах і зусиллях матеріяльну могучість і моральну незрівноваженість своєї нації в добі її особливого розвитку від 1871—1917 року. На жертвенник цього французько-німецького замирення і союза навіть сам великий Бісмарк склав був неоціненої вартости жертви: Північну Африку, до заняття якої пхав він Францію, в своїй дивній і трагічній короткозорости супроти кольоніяльних питань. А Вільгельм II. вкладав у ці зусилля всю свою дипльоматичну кокетерію: нікого він так не відзначував на свойому дворі як французьких дипльоматів, артистів, навіть авторів, і ні в яку іншу чужу мову він не вкладав стільки кокетерії, як у французьку — все те і ще богато іншого, він робив задля промощення дороги до французьких сердець і до французько-німецького співробітництва. Одначе все те було надармо. Країна і нація Людвика XIV-го і Наполеона не могла погодитись з думкою про здобуття Седану й Альзасії, і про співробітництво, в якому вона силою фактів (40 міліонів супроти 70, тай тавро переможеного супроти свідомости переможця) вона мусіла би була грати не першу ролю. Головна загадка кріваво трагедії 1914—18 років заключається саме в цій психольогічній відпорности „Великої Нації“ подати руку переможцеві тай стати з ним до щирого співробітництва. Треба було аж добрих трьох міліонів французьких і німецьких трупів, тай треба було аж невимовного нещастя війни та й вагітного несуразностями, нерозумом і ганьбою Версайського „диктату“, щоби французи змогли сяк-так серіозно думати про співробітництво, а то й союз з німцями.

Скромна увага з ділянки т. зв. психольогії народів — мимоходом: Стара, горделива „Нація“ протягом цілого пів століття відкидала простягнену до згоди руку переможця, і про справжнє примирення з ним розпочала думати тільки десять років після реваншу.

III.

Як суттєва, неминуча, природна й самозрозуміла умова (може навіть: передумова) німецько-французької згоди мусить бути як не повна, то принаймні частинна, та дуже значна зміна в опіці Франції над Річипосполитою. Це аксіома, непохитна, і хоч як прислонювали-б її французькі чи польські дипльомати й публіцисти гладко-стиліним обслонками, то факт остається фактом, і обійти його не сила. Версайський мир вирізав із живого тіла Німеччини всякі „коридори“ і інші

Wyciąg z protokułu wspólnego z dnia 2. października 1929. Sąd okręgowy Wydział karny XXIV. we Lwowie w sprawie karnej Pr. 336/29. na posiedzeniu niejawnem dnia 2. października 1929 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Okręgowego postanawia a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76 rozporządzenia Prez. Rz. P. z dnia 10. maja 1927 r. poz. 398 Dz. Rz. P. Nr. 45. dokonane dnia 23. września 1929 r. przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zajęcie czasopisma „Diło“ Nr. 214 z dnia 26. września 1929 r. z powodu, że zamieszczony w tem czasopiśmie artykuł pt. „Wołyńskie spiwżyttia“ w całości zawierającego znamiona występku z §§ 300 i 302 uk. b) wydać po myśli przepisu z art. 77 cytowanego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie pod rygorem następstw przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia.

Przewodniczący J. Hawel wr. — Protokulant Z. Kulczycki wr.

Za zgodność: Müller, st. sekr.

Wyciąg z protokołu wspólnego z dnia 2. października 1929 r. Sąd okręgowy XXIV wydział karny we Lwowie w sprawie Pr. 341/29 na posiedzeniu niejawnem dnia 2. października 1929 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora okręgowego postanawia w tymże Sądzie: a) zatwierdzić po myśli przepisu z art 76 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927. poz. 398 D. zup. Nr. 45 dokonane dnia 26. września 1929 r. przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zajęcie druku czasopisma „Diło“ Nr. 215. z dnia 27. września 1929 r. z powodu że zamieszczony w tem czasopiśmie artykuł pod tyt.: „Zahostrenja“ w całości zawierającego w sobie znamiona występku z § 300 uk i z art. 1. rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10/5 1927 poz. 399 z Rz. P. Nr. 45. b) wydać po myśli przepisu z art. 77. cytowanego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego p i s m a d r u k o w a n e g o. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tegoż czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie pod rygorem następstw przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia.

Przewodniczący J. Hawel wr. — Protokulant Z. Kulczycki wr.

Za zgodność: Müller, st. sekr.

чудасії, щоб ними заспокоїти здорові польські а-петити. На щастя, повторяємо, і зайва річ тут толкувати, чому воно так. Доволі, що в усіх, без вийімку, перемовах про французько-німецьку згоду самозрозуміло й стихійно виростають усі питання західних кордонів Річипосполитої, з „коридором“ і з Данціґом включно, тоб-то питання ревізії самих підстав великодержавного істнування Польщі. Під „кольосом“ розпочинають видовжувати ґлиняні ноги. Так було завжди, так воно було і в останніх переговорах. Плакати нам нема чого, а й кожний справедливий поляк мусів би в душі радуватися, що оце розпочинаються перші кроки до здійснення ідеалу в справедливих, тобто етноґрафічних, границях зорґанізованої польської держави. А й коли дивитися на справу з боку французького, то цей зворот у польській політиці Франції, відхиляючися від помилок і пересудів версайського мира, навязує до більш ніж 50-літньої традиції французької політики зперед 1918—19 рр.: традиції сентиментальних симпатій до „французів Сходу“, тай більш або менш радикального дезінтерессемент-у в долі польської державности. Заінавґурував цю політику ще Наполеон III, приймаючи — мимо всіх польських заклинань — в Парижі гаряче Олександра II.; переняла цю політику й Третя Республика, а клясичне завершення дав їй п. Поанкаре, коли на початку 1917 року підписав угоду з Миколою II, в якій Росія полишала Франції свобідну руку над Реном, а Франція Росії свобідну руку над Вислою. Очевидно, ніхто не може сподіватися, **restitutio ad integrum в польському питанні повного за**вороту до передвоєнних відносин — про це нема мови. Але ревізія таки наближається, і то радикальніша, ніж дехто і думає.

Річ певна, будуть спроби „залатати“ німецько-польську пропасть якимись компромісами, то-що. Ці частинні „полагоди“ можуть і вдатися — на якийсь час, але тільки на якийсь, обмежений протяг часу. На який саме? З великою мірою ймовірности можна відповісти, що на так довго, поки на Сході не переведеться абсурдна, безнадійна, маняцька, розслаблююча народи соціяльно-господарська система! Прийде їй колись край, то виб'є й година ревізії всіх національних питань цієї частини Европи, в цьому числі й польського питання. Покищо вона прекрасно, хоча й мимохіть прислуговується великій Польщі.

Стільки про дві перші з названих злоб тутешнього політичного дня. Про третю, себто про французьку ідею „зєдинених держав Европи“ та зосібна про неґативне становище до неї Анґлії — треба. говорити окремо. **В. Панейко.**

Українське Національно-Демократичне Обєднання

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА.

Обговоривши всесторонно на засіданні дня 5-го жовтня ц. р. загальне положення на українських землях під Польщею в сучасну хвилю **Центральний Комітет Українського Національно-Демократичного Обєднання** постановив звернутися до широких кругів українського громадянства з отсим закликом:

Теперішнє політичне положення українського народу під Польщею — кожному громадянинові відоме — накладає на все громадянство і кожного громадянина зокрема вимкові обовязки.

Працю на громадянській ниві мусимо **збільшити.**

Організацію на всіх полях мусимо **скріпити.**

Національну солідарність мусимо **затіснити.**

Міжпартійні міжусобиці і особисті непорозуміння — там, де вони ще є — мусять уступити місця солідарній, на взаїмнім довірю опертій праці.

Конечність цього вимагає. Теперішний момент це наказує.

З тим коротким покликом звертаємося у цей відповідальний момент до всіх українських громадян, зокрема до членів нашої партії. Переживаємо часи, в яких, як ніколи, треба праці, орґанізації і національної солідарности.

Львів, дня 5-го жовтня 1929. р.

За Центральний Комітет Українського Національно - Демократичного Обєднання:

Д-р Дмитро Левицький, голова; Гринь Тершаковець, о. Леонтій Куницький, Володимир Целевич, Сергій Хруцький, заступники голови; д-р Любомир Макарушка, Володимир Кохан, секретарі.

З польських справ.

Виборча побіда ендеції. — Проект бюджетового прелімінара на р. 1930/31.

Заборолом ендеції є „креси“. Найбільша її сила — західня Польща: Познанщина і Поморя. На Познанщину був звернений головний наступ ендеції. Для її приборкання вислано до Познаня на становище воєводи б. львівського воєводу П. Борковського, для приєднання Познанщини влаштовано там за допомогою уряду незвичайно коштовну краєву виставу, яка без сумніву принесла познанцям великі користи.

Та ні одно, ні друге не примирило Познанщини зі санацією. Переведені минулої неділі (6. ц. м.) вибори до міських рад у Познанщині і на Поморі виявили непорушність ендецьких впливів, які навіть в останніх часах значно зросли. В самому Познані ендеки здобули 33 мандати на 60. Також у менших містах (Ґнєзно, Іновроцлав) ендеки або самі мають абсолютну більшість, або в спілці з НПР-правицею та іншими правими, чи там господарчими ґрупами. Санація всюди провалилася, то тут — то там здобуваючи по кілька мандатів, не вважаючи на посідання адміністраційного апарату, не вважаючи на податки, кредити, субвенції то-що. Сильно впали теж голоси пепесівців. Зате дещо зискали німці і комуністи.

Вислід виборів в б. пруській займанщині і програна санації викликали пригноблююче вражіння в проурядових колах.

В суботу, 5. ц. м. Рада міністрів приняла проєкт бюджетового прелімінара на р. 1930-31. В ґльобальній сумі є він відбиткою досі обовязуючого бюджету.

Звичайні і надзвичайні адмін. прибутки передбачені в сумі 1.846.502.000 зол. Прибутки державних підприємств — 158.000.000 зол. Прибутки держ. монополів — 938.084.000 зол. Загальні прибутки висловлюються в сумі 2.943.011.000.

Звичайні і надзвичайні адміністр. видатки передбачені в сумі 2,914.415.000 зол. Видатки держ. підприєм. — 20, 245.000 зол. Загальні видатки висловлюються сумою 2,934.661.000 зол., отже бюджетова надвишка передбачується в сумі 8,350.000 зол.

Прибутки і видатки в поодиноких ресортах представляються ось так:

Президент держави: приб. 242.000 зол., видатки — 4,358.000.

Сойм: приб. — 227.000 зол., видатки — 9,370.000 зол.

Сенат: приб. — 47.000 зол., видатки — 2,429.000 зол.

Держ. Контроля: приб. — 207.000 зол., видатки — 7,950.000 зол.

Президія Ради мін.: приб. — 32.000 зол. вид. 2,882.000 зол.

Мін. закорд. справ: приб. — 13,150.000 зол., вид. — 56,440.000 зол.

Мін. військ. справ: приб. — 5,184.000 зол., видатки — 837, 215.000 зол.

Мін. внутр. справ: приб. — 13,245.000 зол. вид. — 254.429.000 зол.

Мініст. скарбу: прибутки — 1,687.345.000 зол., вид. — 147.239.000 зол.

Мін. справедл.: приб. — 42.499.000 зол., видатки — 133.356.000 зол.

Д-Р ВОЛОДИМИР БЕЗУШКО.

Вражіння з Анґлії.[5)]

(Докінчення.)

Потреба знайомостей. — Непривітна Анґлія. — Організація й праця. — Вакації. — Пласт. — Що дали світові анґлійці. — Любов природи.

З цими порученнями необхідними для анґлійців нераз стає прикро. Вступ до читальні і до студіювання рукописів у Британському Музеї можна мати тільки на підставі рекомендації визначного анґлійця: так звучить застереження уповноважених Музея і очевидячки урядовці точно придержуються цього застереження. А є там пощо дістатися. В найціннійшій читальняній салі студіювали: Карло Маркс, Ленін, Троцький, князь Крапоткін, Морлі, Керзен, Мейзфілд, Г. Берґсон, Єйтс, Р. Бріджз, Бернард Шо, Фрейзер, Карсавіна, балетмайстер Діяґелєв, Едвард Клярк і інші. (Вичислено за „Сандей Таймс“).

Справа більшого туристичного руху чужинців до Анґлії буде також предметом дискусії в парляменті, в якій Мек Донелд закликав, що вже найвищий час, щоб пороблено більше полекш чужинцям в їхнім побуті в Анґлії, починаючи від справ мешкання і прохарчування. Здається плодом цієї дискусії є те, що редакція „Таймс“-у дає тепер безплатні інформації тим, що їх потребують і робить полекші в навязуванні знакомостей. — Льорд Десіз пише ось таке в „Сандей Таймс“ (з 21/7 ц. р.) в статті: Ми і чужинець: „Я бажав би зміни в наших звичаях і поведінці“ — „думаю, що наша шорсткість коштує нас річно сотки тисяч фунтів стерлінґів“, бо чужинці, навіть американці, скорше їдуть у Францію, Німеччину, Італію, чи Скандинавію, ніж до Анґлії. Очевидно, що „національна“ справа — баранина в лою, якої запах уже далеко розноситься перед ресторанами, зовсім не заохочує до анґлійської кухні, яка також, як слушно підносить Льорд Десіз, вимагає реформи.

В Америці кожний анґлієць має всюди доступ, в Анґлії американець мусить мати знакомого, через якого має вступ. А передовсім українцеві є чого їхати в Анґлію. Майже в цілій історії не доставало нам двох важних річей: змислу орґанізації і культу особистости. З усіх народів світа анґльосаська раса під цим оглядом найсильніша. В однім творі Вілієма де Морґен знаходимо таку раду: „Ніколи нічого не роби, тільки орґанізуй“. І анґлійці вміють орґанізувати. Вони не оглядаються на те, що держава має зробити. Те все, що ми звичайно уважаємо справою держави, анґлійці орґанізують приватними силами: залізниці, шпиталі, середні школи, університети. Культ особистости в анґлійців великий і вони дійсно мали великих людей. Від людини вимагають не так учености як характеру. Правда, анґлійці завсіди йдуть з часом і нині вже не такий далекий час, коли кожний з них буде мати ґімназійну освіту: цього літа підвищено ухвалою в парляменті обовязок ходження до школи до 15 року життя (включно). „Таймс“ зазначував, що горе тим, які тільки задовольняються домашньою освітою, як то часто досі бувало. Анґлійці справедливо бояться технічної конкуренції і вже нині завважуємо, що наприклад вуличний рух у Берліні краще реґульований, ніж у Льондоні.

З попереднього ще не виходить, що анґлійці не працюють; навпаки: вони працюють дуже солідно, хоч перепрацьованих людей там мало. Знаю, що один часопис у часі вакацій подавав за найбільших працьовників — письменників, вичисляючи Бернарда Шо, Бенета і декількох інших. Культ праці в Анґлії такий великий, що я не стрічав чоловіка, щоб витягав руку по гріш — задурно; навіть каліка щось робить: крутить катеринку, грає на якімсь інструменті, співає або малює і то малює на камені хідника нераз вдатні малюнки, так, що часом дивно, чому таким малярем ніхто не заопікується.

Ледви чи маємо вже тут до діла з милостинею: прошака дістає гріш за свою працю. Задурно анґлієць нічого не хоче. І це в крові народу. Він признає, що над всім треба потрудитися.

Як мається з кліматом у часі вакацій, чи дійсно можна мати „вакації“ в Льондоні? Так, і то знамениті. Погода дуже гарна, велика кількість парків — оцих леґенів великих міст, величезна кількість театральних вистав, концертів, часто міжнародніх вистав, чи зїздів роблять Льондон дуже цікавим світовим осередком підчас вакацій. Наприклад цього року була міжнародня вистава літаків; тут зорґанізовано зїзд пластунів цілого світа; недалеко від Льондону (в Кеймбрідж) був світовий зїзд позашкільної освіти. На виставі літаків найцікавіші були експонати анґлійські і німецькі. Італійці звертали увагу своїм дослідчим інститутом, заснованим Мусолінім, де перевіряють психічно і фізично кожного кандидата на пільота. Здається, що недалекий вже час ділить нас від поширеної на велику скалю їзди літаками, коли вже нині можна дістати літак високої вартости за три тисячі долярів.

Про зїзд пластунів вже були згадки в наших часописах. Зазначу, що якось жаль ставало, що ми принайменше не здобуваємо симпатії серед молодшого покоління ріжних народів, а пое-

скривалась зі своїми правими тенденціями, дістав знова свободу коаліційних рухів. З цієї точки отвираються величезні можливости для правих кол згуртованих кругом особи націоналіста Гугенберга, провідника великої „німецької національної партії". Всі ті можливости обрисовуються тут і там, тут і там вже нині можна стрінути в пресі натяки на далекойдучі можливости майбутнього розвитку. Означе поки-що, несподівана смерть д-ра Штреземана потрясла настільки збірною свідомістю Німеччини, і разом з тим особистість померщого збуджує стільки людського спочуття і поваги, що навіть його найзавзятіші політичні і особисті противники, стоять перед його домовиною зі шпадами опущеними в низ. Якось зразу заніміли й скрились всі політичні противенства і рішниці, замовкло вічно кипуче німецьке політичне поле бою. Родина? Приятелі? Співпартійці і співкомбатанти? Вороги? Опозиція? Ні. Чорні крила смерти кидають в тих днях свої тіни на цілу Німеччину.

•

Осінь 1923 р. Хіба можна ще повірити, що не так давно, що лиш перед шести роками отим великим здоровим, безконечно живучим експанзивним, завсіди веселим містом, трясла в той час страшна пропасниця інфляції, голоду, упадку, розкладу розпуки? Ніхто на світі — крім хіба мешканців колишньої Росії, які перебули можливо ще гірші часи — не є в стані вжитись у стан Німеччини цього часу, ніхто, що цього всього не бачив власними очима, не пережив на власній шкірі. Та ще й нині, з переляком приходиться нагадувати часи отого пяного танку нужди і доларів, голоду найширших мас і ситої розбещености воєнних і інфляційних доробкевичів. Вулицями міста йшла вискаливши зуби обідрана, гола, безглузда, безцільна революція, тягнучи за собою в ринштоку надбання довговікової німецької культури і традиції... Куди йшла ота Німеччина? Бувають часи, що та чи інша нація потребує часом на своїй історичній дорозі революцій, але й революції мусять мати якусь ціль. Але те, що в той час робилось у Німеччині не було революцією. Це був хаос, страшна анархія, яка не бачила ніякого завтра. Ситуація була того рода, неначеб Німеччину опустили всі добрі духи, неначеб нація ота мусіла приспішеним порядком розкластись до самого кінця, розсипатись в порохню, перестати існувати і то не тільки державно, але й суспільно і культурно. Упадок був страшний і його поглиблювала ще в додатку безвиглядність колинебудь піднестись.

Пригадую, раз вечором мені вбилась в память велика світляна реклама на Віттенберґпляцу. На широкім екрані зявилась світлина д-ра Штреземана з написом: Штреземан — зер нає Штаерман. Але в ту хвилину ніхто не звертав на це більшої уваги. В той час уряди мінялись що 24 години, разом з курсом доляра і міліярдовими цінами на хліб. Новий керманич? В той час Штреземан перебрав канцлерство — котрий це вже з черги? Ніхто не вірив у нього і на перший погляд скептичні маси неначеб мали рацію. Після кількох місяців його змінив Маркс, після Маркса прийшов Лютер, потім знова Маркс і так в безконечність. Але помимо того, раз уже рішившись активно встрянути в долю повоєнної Німеччини, Штреземан не зійшов вже з поста. Він затримав для себе у всіх слідуючих кабінетах пост закордонного міністра, бо саме в закордонній політиці скривалась підойма, якою можна було повернути державну керму Німеччини. Випадкова реклама відгадала правду: на горизонті зявився справжній керманич. Він випровадив Німеччину зі зміненого хаосу інфляції. Ті пристані, до яких він запровадив пощерблений німецький державний корабель називаються: пляв Доза і конференція в Льондоні, потім Льокарно, потім вступлення до Ліги Націй, потім Туарі, потім Паризька конференція знатоків, потім плян Юнґа і звільнення Надренії.

За час його міністрування Німеччина сконсолідувалась, відітхнула, зрівналась економічно, культурно і політично з рештою світа, маси дістали працю, хліб і суспільний лад. Чи в далеких історичних перспективах отой політичний шлях, що його вибрав для Німеччини Штреземан себе виправдає — про це можна мати різні думки. Цей шлях називається: політика „виконування зобовязань супроти побідників. Німеччина уможливилаб собі через посередництво Штреземана поворот до нормальних відносин тільки завдяки льояльному сповнюванню мирових диктатів. Це завело Німеччину в один фронт з державами европейського Заходу, фронт демократично-капіталістичний. Чи внутрі цього фронту Німеччина зуміє собі здобути місце, відповідаюче її силі, здібности і спроможности, чи залишиться в цьому фронті тільки в ролі сліпого знаряддя, ось питання, на які зможе відповісти тільки пізніша історія. Сьогодні відповіди на це дати ще не можна. Тому-то історична оцінка особи Штреземана булаб у великих перспективах передчасна. Одне нині є тільки очевидне: якраз історичність його особи. І дивлючись з цієї точки погляду, особа Штреземана усувається також з поля щоденної оцінки. Помер великий чоловік, і тільки пізніші покоління віднайдуть вірну перспективу для його оцінки.

З. П.

Ревізія мадярсько-чеських границь?

Сензаційна заява президента Чехословаччини Масарика. — Пропозиція переговорів у справі областей, на яких є понад 50 проц. мадярів.

Мадярська газета „Пешті Напльо" повідомляє, що президент чехословацької республики Масарик мав розмову з віцепрезидентом мадярського соціяльного інституту, Францом Райнісом про справу ревізії мадярсько-чехословацької границі. В цій розмові він між іншим сказав:

„Я ще й тепер готовий вести переговори про мирну ревізію границь. Відтинок над Дунаєм є для нас життєвою конечністю. Тому ми конечно мусимо мати Братиславу й тамошню область, хоч вона заселена мадярами. Натомісць можна вести переговори про ревізію всіх областей де живе понад 50 проц. мадярів.

„Можна говорити також про ревізію областей, де живуть інші національности. Правда, і після цього лишаться різні національности по обох сторонах, але це матиме той наслідок, що ми взаїмно будемо добре поводитися з нашими національностями. Ми евентуально з охотою утворили би в Праві мадярський міністерський портфель.

„Я готовий ужити в цьому напрямі всього мого впливу, не з етично-фільософічних міркувань, а з огляду на взаїмні інтереси.

„Чехословаччина не може витримати тиснення з двох боків — з одного боку від німців, а з другого боку від мадярів. Тому ми спочатку спробували усунути напруження з Мадярщиною, і тому я говорив про це з письменником Талієм. Ми поробили також інші кроки, наприклад за посередництвом бувшого мадярського міністра закордонних справ д-ра Ґраца; ми поробили кроки також дипльоматичним шляхом, одначе не одержали жадної відповіді. Пізніше ми звернулися до німців і дійшли з ними до згоди.

„Я ще й тепер готовий засісти з мадярами до переговорів. Метода мадярів видається мені дивною. Коли я вперше повідомив їх, вони замісць до Праги пішли переговорювати до Букарешту. Румуни були такі льояльні, що кожного дня інформували нас про хід переговорів. Ми маємо перед широкою публичною опінією та серед дипльоматії велику перевагу супроти мадярських обвинувачень. Про нас усі знають, що ми готові до переговорів, одначе Угорщина не хоче безпосередньо переговорювати з нами.

„Мадяри мусять поспішити, поки я ще живу. Скільки літ я ще можу жити? Я вже стара людина. Мої очі вільні від серпанку пристрастей, який закриває очі іншим, так, що вони не можуть добре бачити своїх інтересів у будучности. Я бачу ці інтереси, одначе ні Угорщина, ні велика частина моїх земляків не годні їх бачити. Хто знає, що станеться, коли вже мене не буде?".

На маргінесі скандалу в паризькому більшов. полпредстві.

Російська ґазета „Руль", яка виходить у Берліні, повідомляє, що скандал, який зробив Ройзенман у Парижі, викликав незвичайне зацікавлення в берлінському полпредстві, торгпредстві та всіх інших радянських інституціях. Ройзенман, як відомо, дуже часто бував у Берліні. У своїх справозданнях, які він публікував у ґазетах, він називав радянські установи в Берліні Авгієвими стайнями. Багато радянських службовиків, з окрема бувша жінка Горкого, Андреєва, відчули його тяжку руку. Тому тепер в Берліні радуються з приводу паризького скандалу, бо гадають, що після цього Ройзенмана вже не будуть більше посилати за кордон, як ревізора.

Дуже характеристичною для психольоґії радянських службовиків є розмова, яку мав один зі співробітників „Руля" зі своїм старим приятелем з приводу пригоди Бесідовського.

— „Тут нема чого сміятися, — сказав цей більшовик. — Ви весь час говорите про свою ненависть до радянського ладу. Та хіба ви можете так ненавидіти цю владу Сталіна, як ми, що цілковито від неї залежні, безсилі й без можливости втікти від неї? Хтож з нас може бути певним себе? Хіба такий скандал не міг статися з Крестинським, який колись теж був в опозиції? Кождого дня з полпредства та торгпредства виганяють найбільше працьовитих товаришів. Щоби втриматися на свойому місці, треба вислуговуватися, виявляти свою відданість, доносити на своїх товаришів, інтриґувати. Така наша гірка доля і ми перші були би щасливі, як би цей проклятий режім ґінчився".

Оригінальний розпорядок.

Хто має покрити кошти подорожі службових поїздок урядовців староства в Підгайцях?

Філія Т-ва Охорони Воєнних Могил в Богатківцях, пов. Підгайці, уладила дня 21-го липня ц. р. Богослуження на стрілецькій могилі в Семиківцях, на яке староство в Підгайцях вислало свого комісаря та кільканацятьох постерункових. По Богослуженню звернувся комісар староства до голови Т-ва п. Олекси Данилишина з домаганням, щоб він заплатив кошти подорожі його та поліції в кваоті 99 зол., від чого він відказався. На днях п. Олекса Данилишин одержав письмо зі староства в Підгайцях такого змісту:

„Starosta powiatowy w Podhajcach L. VI. 237/Ł. Podhajce, dnia 23-go sierpnia 1929 r. Do Rady Towarzystwa Ochrony Wojennych Mogił w Bohatkowcach do rąk p. Przewodniczącego Ołeksy Danyłyszyna w Siemikówcach. Zgodnie i na podstawie art. 105 Rozporządzenia Prezydenta Rzecz. Polskiej o postępowaniu administracyjnym (Dz. Ust. Pozp. P. Nr. 36 poz. 341) Starostwo Powiatowe w Podhajcach nakłada na pana Ołeksę Danyłyszyna z Siemikowiec, przewodniczącego Komitetu Rady Ochrony Wojennych Mogił w Bohatkowcach, urządzającego w dniu 21. lipca b. r. Panachidę ku czci poległych strzelców ukr. w Siemikówcach, koszta podróży i dyjet dla delegata Starostwa w kwocie 45 zł. Starostwo w Podhajcach, udzielając zezwolenie na urządzenie wymienionej Panachidy, ograniczyło reskryptem L. VI. 237/29 z dnia 10. lipca b. r. przebieg tejże wyłącznie do uroczystości cerkiewnej, zakazując udziału w niej 1) banderji konnych w strojach narodowych, 2) stowarzyszeń gimnastyczno-pożarnych Łuh i Sokił w zwartych szeregach i w umundurowaniu, 3) stowarzyszenia Płast w specjalnych odznakach, nieprzewidzianych w ogólnym stroju harcerskim, a gdy przekroczenie zakazów Starostwa w omawianym przedmiocie przez stowarzyszenia ukraińskie, urządzające obchody, festyny i t. p., na terenie powiatu stało się notorыjnem — wysłało delegata z odpowiednią rozmiarom uroczystości asystencją Policji Państwowej na miejsce celem ścisłego przestrzegania przez Komitet zarządzenia Starostwa. W uroczystości brało udział 13 członków Płasta (7 dziewcząt i 6 chłopców) w specjalnych częściach umundurowania, jak wstążki, gwiazdki, emblematy i haftowane naszycia na rękawach koloru niebieskiego i żółtego, podkreślające przynależność ukraińską płastunów, a nieprzewidzianych w ogólnym stroju harcerskim z naruszeniem przepisów rozp. austrjackiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26. lutego 1917 r. Dz. U. P. Nr. 39. obowiązującego na terytorjum b. zaboru austr., a ponadto w czasie uroczystości usiłował przedrzeć się oddział muzyki „Łuhu" z Iszczkowa w jednolitych mundurach, który został przez Oddział Policji Państwowej z delegatem Starostwa na czele zatrzymany i po zdjęciu mundurów w uroczystościach dopuszczony. Gdy więc Komitet uroczystości nie zdołał dopilnować ścisłego wykonania zarządzenia Starostwa, a całkowite złamanie tegoż nie nastąpiło jedynie dzięki obecności delegata Starostwa i asystencji Policji Państwowej, nałożenie kosztów na przewodniczącego Komitetu po myśli art. 105 punkt 1a jako powstałych z winy strony interesowanej jest słusznie i prawnie uzasadnione. Odnośne koszta należy złożyć do Kasy Zwierzchności gminnej w Siemikowcach w terminie 7-dniowym pod regorem ekzekucji na majątku Pana Przewodniczącego Komitetu. Niniejsza decyzja jest w administacyjnym toku instancji po myśli art. 106 ust. 5. rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o postępowaniu administracyjnem ostateczna, co nie wyklucza ewentualnego uprawnienia skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego. — Starosta Powiatowy Woroszyński m. p.".

Староство, накладаючи на п. О. Данилишина заплату коштів подорожі свойого делеґата та поліції, покликується на арт. 105 роз. През. Р. П. з дня 23-го/3 1928 р., який каже, що сторону обтяжують ті кошти адм. поступовання, які виникли з вини тої сторони, або які понесено в інтересі чи на прохання сто-

Мін. пром. і торг.: приб. — 13.927.000 зол., видатки — 53.405.000 зол.

Мін. комун.: приб. — 2,074.000 зол., вид. — 18.732.000 зол.

Мін. рільництва: приб. — 9,125.000 зол.. вид. 68,523.000 зол.

Мін. освіти: приб. — 3,743.000 зол., вид. — 458.776.000 зол.

Мін. публ. робіт: приб. — 22.224.000 зол., вид., — 158.850.000 зол.

Мін. праці і суспі. опіки: приб. — 935.000 зол., вид. — 65.712.000 зол.

Мін. рільн. реформ: приб. — 5,582.000 зол., вид. — 57.147.000 зол.

Мін. почт. і телегр.: прибут. — 5,000.0.0 зол., вид. — 2,983.000 зол.

Емеритури: приб. — 26.700 зол., вид. — 127,000.000 зол.

Інвал. ренти: приб. — 0, вид. — 160,770.000 зол.

Держ. борги: приб. 0, вид. — 296,842.000 зол.

Разом у приб. — 1,.846.502.000 зол.

Разом у видатк. — 2,.914,415.000 зол.

Бюджет держ. монополів по стороні прибутків дає:

Сільний монополь	—	46,781.000
Тютюневий моноп.	—	420,270.000
Спіртовий моноп.	—	444,200.000
Сірниковий моноп.	—	8,694.000
Держ. льотерії	—	18,139.000
Разом		938,084.000

ЗАМІТКИ і ВІДГУКИ.

Санація та ендеція.

Пепесівський „Роботнік", починаючи з травневих подій, як вихідної точки, переводить порівняння між санацією та ендецією. Боротьба між санацією та ендецією тільки в дуже малій мірі була змаганням двох ідейних напрямків, двох протилежних політично-суспільних течій. Та боротьба була тільки конкуренцією двох груп за владу в державі, за перевагу в громадянстві. Санація вела боротьбу з ендецькою мафією так, щоби відібрати їй всі суспільні групи. Після перевороту

„санація, що поборювала не принципи, але тільки особи народової демократії, ступнево почала асимілюватися з тими, яких здобула на народовій демократії. Для відібрання ендецькій мафії вищого клеру санація ввійшла на шлях клерикалізму, потураючи йому на кожному кроці та вимиваючи всього, що могло би не подобатися таким численним у нас ватиканським агентурам. Для відібрання ендецькій мафії т. зв. господарчих, великовласницьких і великопромислових сфер, санація стала на ґрунті оборони їх інтересів — всупереч життєвим інтересам селянських і робітничих мас. Щоби урвати ендецькій мафії хоч частину кол націоналістично настроєного дрібноміщанства й інтеліґенції, *втримано ендецьку політику супроти українців білорусів і росіян.* Словом: санація переняла всю програму народової демократії, реакційну суспільно і національно, разом із найдикішими, найбільш здеморалізованими, найменше ідейними кар'єровичівськими її елементами".

Туґут на арені.

Відомий представник польської демократії, а одночасно широкому українському громадянству відомий співтворець т. зв. язикових законів (на спілку зі Ст. Грабським), який довший час залишався в тіні, виходить знову на політичну арену. З днем 5. ц. м. почав він видавати тижневик „Тидзєнь", політично-суспільний часопис, призначений „для оборони і поглиблення демократії".

В передовиці „Наші цілі" підкреслює він, що цей тижневик не є органом ніякої партії чи організації. Єдине, що вяже гурт людей, обєднаних довкола цього часопису, є щирі демократичні ідеали.

„Всі ми є щирими республиканцями, глибоко пересвідченими в тому, що майбутність Польщі, її велич і сила, її здоровля, а може навіть її істнування залежить від повного здемократизування не тільки устрою держави, але людських душ та основ господарчого життя. Ті наші переконання не є ані картою до гри, ані поднялим баґажем, який возиться зі собою, але яким не користується. Непохитно віримо в те, що будемо говорити, а демократія, яка є вихідною точкою в наших теоретичних розвязках, у житті Польщі є метою, до якої будемо змагати через усі перепони, не попадаючи в переполох з приводу хвилевого неуспіху, не відступаючи ніколи перед боротьбою".

Метою Туґута і тов. створити сильну, свідому публичну опінію і сконсолідувати її. Теперішній стан тієї опінії є спожалїння гідний. До завмертя демократичних традицій в останньому часі приєдналася невіра у власні сили, знеохота до діла, заломлення леґенд. На щастя, все те кінчається.

„Настає пора, коли навіть люди без відваги до діла, починають вже хотіти розуміти, про що саме йде спір у Польщі. Емоціональні стани, в яких так легко від адорації переходиться до переполоху, в яких ще часто думається печінкою або інстинктом особистого уживання, уступають місця охоті розумувати, після чого край поділився би на виразні, свідомі своєї мети відломи. Через пасивність і трівогу перед відповідальністю вступає залізна льоґіка прикладного розвитку подій, яка не терпить недотягнених діл, покинених на шляху намірів, недодуманих думок. Вчасніше чи пізніше мусить прийти хвиля, коли згіршуючий, вбивчий для Польщі спір між головними інституціями держави мусить бути вирішений в тій чи іншій формі народом, його волею, його опінією. Може бути, що то наступить у формі боротьби. Ніхто не знає, ані години, коли вона вибухне, ані формули, якою вона закінчиться. Коли боротьба, як того гаряче бажаємо, покінчиться побідою демократії, буде це початком нової доби, в якій сміливість децизії мусітиме дорівняти енерґії думки. В дотеперішніх сварках за владу йшло в першу чергу — і то є природне — про повалення противника. Але завтра, на випадок побіди, головними противниками демократії буде польська нужда, з якої мусимо лікуватися поколіннями, перестарілий і несправедливий суспільний устрій, який треба старатися поправити мирними засобами, відсталість громадянства, від якої треба буде відбігти в стомлених чоботах, невміння зорґанізованої праці, *неворушена(?!) справа меншостей, яка є динамітом, що лежить під ліжком.* Це є найважніші справи..."

Ось програма політично-суспільної течії, репрезентованої Туґутом.

По смерти Штреземана.

(Від нашого кореспондента.)

Берлін, 4. жовтня 1929.

Велику темну тінь, що стояла над тим чоловіком вже від ряду літ бачили всі. Всі знали, що довго йому не жити і вислів його домашнього лікаря, що „коли Штреземан хоче прожити 55 років, мусить зараз-же покинути виснажуючу державну службу", був тайною цілого Берліна. Всі бачили, що його фізична конституція щораз рідше дотримує кроку полетові його думки і духа, що його велика, завсіди до найвищої степені напружена воля до чину не диспонує відповідно здоровим тілом. І дивна річ, цей чоловік зумів збудити серед широких мас переконання, що помимо всіх зовнішніх ознак, з ним ще далеко не є так зле, як це моглоб здаватись, своєю до самого кінця якнайбільш напруженою робучістю і боєвістю був у силі створити ілюзію, що він ще довгі літа зможе міцно стояти при кермі держави. Але смерти він не був у змозі ошукати. Різким рухом вона витягнула по нього руку і чим міцніша була попередня ілюзія незломимої життєвости д-ра Штреземана, тим більшою стала загальна констернація, коли в четвер вранці на Берлін злетіла вістка, що д-р Штреземан над раном несподівано помер. Всі знали, що його кінець недалекий, але коли цей кінець в дійсности прийшов, всі були попросту поражені. Як так? Чоловік, якого імя нерозривно зрослось в поняттям повоєнної Німеччини. Чоловік, що до самої своєї останньої хвилини стояв у центрі гарячих і завзятих політичних боїв, до останньої хвилини приймав участь у рішеннях світовополітичних розмірів, чоловік, якого поява і ділання зробились найбільше безпосереднім елементом щоденного думання якнайширших людських — і не тільки німецьких — мас, цей чоловік вже в неживих? Адже поняття „Штреземан" увійшло в думання і світогляд повоєнної европейської людини, як зовсім констатний елемент, щось що істнує зі силою неминучости, щось, що не дасться усунути з круга сучасного світового овиду. Тому то, коли не стало чоловіка, який репрезентував собою величезний німецький життєвий круг, який був власне отою Німеччиною, що виросла на руїнах програної війни і „мирових" договорів, замісць жалю по втраті, тутешніх людей опанував передовсім переляк і констернація.

За кордонами Німеччини ще скорше люди є в стані приняти до відома і погодитись з тим фактом, в самій-же Німеччині, особливож у Берліні, люди ще неначеб не зрозуміли цього, що сталось, преса є попросту безрадна, в урядових кругах панує від двох днів кепсько укриване безголовя, всі відчувають, що смерть цього чоловіка започатковує новий період в повоєннім політичнім розвитку Німеччини, але ніхто не знає і не передбачує, що буде і що має бути далі. Стоїмо перед парадоксальним і в політичнім житті попросту недопустимим фактом: помимо очевидних познак фізичного занепаду, ілюзія незломимої життєвости д-ра Штреземана була настільки сильна, що з можливістю його скорої смерти ніхто в дійсности не рахувався. Політика повоєнної Німеччини так далеко була побудована на особистости д-ра Штреземана, що коли його особи нестало, ота політика станула одним ударом перед маревом тяжкої кризи. А вжеж, поки тлінні останки д-ра Штреземана ще доступні останнім відвидинам для його співробітників, приятелів і широких кругів населення, самої кризи ще не буде видно. І після похоронів, наступить час своєрідного інтеррегнум, час завішення партійно-політичної зброї. Але кріза ота прийде, скоро чи пізно, вона випливе уже зі самої льоґіки сучасного німецького політичного життя.

Д-р Штреземан правив Німеччиною не з причини якоїсь політичної системи, яка не є звязана з особою провідника. Він правив Німеччиною силою своєї волі і відходячи, він не залишає на своїм місці цієї системи. Спираючись в своїй політиці на ліво-демократичну парламентарну базу, він творив свої парламентарні більшости тільки в той спосіб, що силою своєї особистости примушував свою, т. зв. „німецьку народню партію", поцієтавати на протязі довгих років в парламентарній коаліції зі соціял-демократами, демократами і католицьким центром. З відходом д-ра Штреземана „німецька народня партія", яка ніколи не

чінь воно є спадкоємцем сучасного; прикро вражала відсутність прапору одного з більших народів Европи між численними прапорами біжних народів світа. Провідник скавту Льорд Бейден Пауел дуже часто зазначує, що пласт загальна організація і що він саме через виховання хоче помогти біднішому, даючи йому кращі можливости життя. Пласт це одна з анґлійських організацій, якою прославлено анґлійське імя у цілому світі.

Президент Британської Академії, бувший міністр освіти Г. А. Фішер сказав на отворенні вакаційного педагогічного курсу для чужинців таке: Англійці можуть бути горді на свою конституцію (це була головна тема його промови). Англійці дали світові парлямент, залізниці, фабрики, кооперативні товариства, ровер, тютюн, пополудневий чай (5 година), спорт, захисти, пласт хлопців і дівчат, Армію Спасення, кравецтво вищих кляс, опери Гілберта і Салівена. У всьому світі відомі такі творці як Шекспір, Мілтон, Байрон, Ч. Дарвен, (Darwin Charles) фільософ Герберт Спенсер, Волтер Скот, Дікенз, Р. Кіплінг, Бернард Шо, Конен Дойл, Голзвесі і Велз. — Найбільший подив людства — говорив Фішер далі, розбуджує Англія своєю організацією, умінням утримати в одній державі чотиристапядесять міліонів людей, ріжної шкіри, раси, мови і звичаїв. Спірні справи вирішуються в цій державі в мирний спосіб. Другого такого прикладу мирної організації нема в світі, як та з якою маємо до діла в Індіях, де малий штаб урядовців з малою тільки жмінкою війська володіє над тристадвацять міліоновою Індією.

Дарма, що Англієць має до діла з такими ріжнородними людьми, я сказав би, що він нині звернений лицем до природи, уникаючи людей, а передовсім чужинців. Дійсно варта „ломати копіє" за їх засаду добирання собі друзів та приятелів. Англієць аж після довшого часу рішається товаришувати з незнайомим, запросити його додому, куди ніхто не має вступу без виразного запрошення. Фактом є, що з усіх західних народів, цей нарід промислу і торгівлі, властиво міський, бо сіл і рільництва майже там немає — найбільш ентузіястично любить природу. Звідси і великанський туристичний рух по цілій Англії і в усі частини імперії, з рівночасним наладнанням знаменитої комунікації.

Наприклад по такім острові Вайт, віддаленім від Льондону на 2 і пів години їзди поспішним з 20 мінут кораблем, можна подорожувати цілий тиждень з міста до міста автобусом за 16 золотих, насолоджуючись знаменитими видами моря, а також незвичайністю краєвидів самого острова. По думці А. Еслейл Мек Грегера („Дейлі Кронікл") це найкраща вакаційна подорож, яку в світі можна відбути. Чимало осіб навіть твердить, що задля більшої стійности цілорічний клімат цього острова навіть кращий від клімату французької Рівери. Нам дуже потрібний туристичний рух, не кажу вже про виїзд за границю, але у власнім краю. В цей спосіб можна наладнати би більший контакт з народною масою, оживити її. Краса українських краєвидів широко знана; через їх пізнання ми більше полюбилиб „велику руїну" і тоді радість життя скорше заглянулаб до нас. Я переконаний, що англійці свій життєвий оптимізм черпають у великій мірі з природи. Недурно Мек Донелд аж два дні виголошував на ріжних місцях мови про охорону старовини, лісів і звірят, коли вони збільшують красу краєвиду.

рони, а які не випадають з законного обовязку влади. Тимчасом філія Охорони Воєнних Могил у Богатківцях зовсім не зверталася до староства з проханням висилати комісаря та поліцію на Богослуження в Семиківцях. Знаємо теж, що береження ладу і порядку на всяких подібних святах було і є законним обовязком староства й органів державної поліції. Тому наложення коштів подорожи делегата влади і поліції на свято в Семиківцях на п. Ол. Данилишина (отже на голову Т-ва, а не на саме Т-во, яке це свято влаштувало) є мабуть першим того роду випадком в межах Річипосполитої.

Дикий напад на церкву.

(Допис з Перемишлянщини.)

Біля Перемишлян є невеличке село, що щойно тому два роки стало самостійною громадою. А називається воно Севороги. Як сказано, село невеличке, бо всього населення має ледви 400 душ, в тім 1/3 українців, 1/3 перевертюхів, а менше як 1/3 латинників з давен-давна. Розгоріна мова всіх, очевидно, українська.

Організаційний і освідомлюючий рух, що запрається щораз-то нагальніше в найдальші закутини нашої землі, не поминув і цеї оселі. І ось заходами філії „Просвіти" в Перемишлянах, а на настирливе домагання місцевих молодих, але свідомих господарів, заложено там в літі цього року читальню „Просвіти", що як на тамошні відносини дуже гарно розвивається. Поруч того рішили тутешні українці побудувати собі й церковцю. Метнулися сюди-туди і стала церковця, особливо завдяки Миколі Гетьманові, що хоч небогатий, жертвував на ту ціль прекрасну парцелю.

Церковцю покладено „на дух" і навіть відправлено благодарственну Службу Божу. Здавалось, що все в порядку і на тому скінчиться: люди будуть у читальні просвічатися, а в церкві Богу молитися. Та не судилось! Бо вже в тиждень по вибудованню незнані справці пробували церковцю знищити (вона з дерева). Одначе їм перешкодив той самий Микола Гетьман, що при тім мало-що не поніс смерти, бо ділось це серед темної ночі, а ці незнані стріляли до нього і то по всякій правдоподібности з крісів. На інтервенцію перемишлянського пароха (бо Севороги належать до перемишлянської парохії) староста п. Жолодзєй і комісар поліції обіцяли на будуче щиру інтервенцію. І був якийсь час спокій, хоча справців годі було найти. Але ось по цім торжественнім запевненню перемишлянських адміністраторів з 30. IX. на 1. X. ц. р. знова знайшлися якісь невідомі, що в 2-гій год. вночі напали на церкву: дахівку стерли на мак, стовпи попідрізували, а одну стіну зовсім здемолювали, так, що вона ще якимось чудом Божим держиться перед цілковитим упадком. При тому здемолювали й хату, що в ній міститься читальня, вибиваючи вікна камінням.

А все це ділося при акомпаніяменті безнастанних крісових сальв. Донесено про це старості і комісареві поліції вже в годині 10—11 рано. В год. 5. вечером появився на Северах один поліцай. Севороги віддалені від Перемишлян 2 кільометри. Він перевів слідство і заявив, що то правдоподібно „русіні самі зробілі". На другий день кількох молодих людей зайшло там і хотіли цю бідну церковцю відфотографувати, але трьох присутніх поліцаїв на це не дозволили, апарат забрали, позаписували і перевели у тих людей особисту ревізію.

Та це нас не зневірює. Не думаючи опустити найменшого законного середника, що був би пригожий для нашої законної оборони, зовсім холоднокровно беремося до відбудови нашої збещещеної святині і зруйнованої читальні, та вже не з дерева, а з каменя. І хоча нас тут невеличка громада, одначе дух у нас бодрий і ми оборонимо загрожену нашу станицю, хочаб і перед стрілами карабінових куль ріжних невислідженних злочинців.

КОМІТЕТ БУДОВИ ЦЕРКВИ В СЕВОРОГАХ.

Порозуміння центр. партій.

Між трьома центровими партіями (Пястом, ХД. і НПР-правицею) дійшло до порозуміння в справі тактики та спільних виступів у надходячій соймовій сесії. Згадані партії, щоправда, не створили форм. бльоку, але будуть виступати одностайно, наслідуючи істнуючий вже від давна в соймі бльок 3 партій польської лівиці: ППС, Визволення та Строн. Хл. Порозуміння між центр. партіями означає ослаблення авторитету центролівиці. Між партіями центру і польською лівицею заходять ріжниці поглядів. Центровці вважають оправданим не зачинати боротьби з потравневим урядом, бо виходять із заложення, що положення на міжнародньому та внутрішньому терені не є відповідне до цього. Колиж би в соймі поставили внесення на висловлення заяви недовіря урядові Світальського, то центрові партії піддержуть це внесення, бо на їх думку теперішній уряд замість іти по лінії порозуміння між законодатною та виконавчою владою, пішов по лінії протилежній та загострив конфлікт між урядом і соймом.

Помер Я. Мальчевський.

Дня 5. жовтня помер у Кракові в своїй вілі „Сальватор" один із найславніших польських малярів Яцек Мальчевський. Мальчевський, уроджений 1855 р. в Радомі. В 1886. іменований професором мистецтв, а уступив із того становища в 1900 р. До найславніших його образів належить „Сибірський цикль".

Мін. Складковський, Цар і Червінський у Мостах Великих.

Дня 13. жовтня отвирають в Мостах Вел. біля Жовкви головну поліційну школу. На отворення приїдуть мін.: Складковський, Цар, Червінський та гол. комендант держ. поліції полк. Малешевський з вищими поліційними офіцерами.

Банк Польський піднесе проц. стопу.

Досі піднесли дисконтову стопу такі банки в Европі: Льондон з 5.30 на 6.30, Осльо з 5.50 на 6.50, Копенгаґа з 5.00 на 5.50, Стокгольм із 4.50 на 5.50 проц. Зачувати, що піднесуть дисконтову стопу Австр. Нац. Банк у Відні та Нім. Держ. Банк у Берліні. В звязи з цим „Газета Гандльова" пише, що диск. стопа Банку Польського виносить 9 проц. річно та є одною з найвищих в Европі. У фінансових колах рахуються з підвишкою диск. стопи Банку Польського на 9 і пів. а навіть 10 проц.

Льондон розіслав запрошення на конференцію

У понеділок англ. уряд вислав запрошення на конференцію розброєнь до урядів Зл. Держав, Франції, Італії й Японії. У запрошенні ствержено, що уряди Зл. Держав і Англії дійшли до порозуміння підчас переговорів Мекдональда і ген. Доза. Японський амбасадор у Льондоні повідомив яп. уряд, що одержав запрошення на конференцію 5 держав у справі розброєння на морі, що має відбутися в січні 1930 р. Японський амбасадор поінформував пресу, що Японія напевно прийме запрошення. Також Франція й Італія приобіцяли взяти участь у конференції.

НОВИНКИ

— **Фотоґраф Янушевич**, вул. Вінцентого Поля ч. 1. (бічна Зеленої), Тел. 5960. 233 7—?

— **П. Т. Передплатників ласкаво просимо вплатити передплату найдальше до дня 15-го жовтня ц. р., бо в противнім випадку будемо змушені здержати дальшу висилку часопису. Місячна передплата виносить 5 зол.**

— **Львівська хроніка.** Як відомо вже з преси, Львів буде мати новий ґаз спроваджуваний з Дашави, коло Стрия. Коло Кульпаркова вже збудований домок, до якого з Дашави доходить ґаз рурами, а з часом у Львові буде вибудована окрема ґазівня, звідки ґаз розходитисьме по цілім Львові. Цим ґазом буде можна покористуватись у всіх домах для освітлювання і опалювання в кухнях, а також для порушування машин. Цей ґаз буде значно дешевший як вуголь чи дрова. Але знавці доказують, що того ґазу в Дашаві не так то богато і Львів буде користати з нього тільки короткий час. — Товариство приятелів Франції у Львові розпочало вищі курси французької мови і літератури. Вписуватись можна при вул. Баторого ч. 5. Місячна оплата тільки 6 золотих. — Спортове товариство „Віс" відкриває в неділю новий спортовий парк на Погулянці. — До Львова приїзджає краківський акробат Назаревич, який між іншими акробатичними штучками буде пописуватись тим, що вміє вилізти по стіні 3-поверхового дому на дах і скочити з того даху на землю. За ту акробатичну штучку його називають „людина-муха". — На Сигнівці якісь кавалери напастували молоду жінку столяря Станислава Юнака і тяжко поранили її чоловіка за те, що смів боронити своєї жінки. — На Знесінні бандити напали на робітникаФранцішка Півка і забрали в нього 168 золотих. Всі бандити арештовані між якими є Маркус Нестель, Йосиф Варецкі і Мечислав Кілярскі. — При вул. Стрілецькій 8. злодії зрабували в ночі в домі Кляйнполіса 1000 золотих, 40 долярів і срібну посуду вартости 2000 золотих. — На головнім двірци кешеньковi злодії вкрали в д-ра Івана Сохи кількадесять золотих. Таке саме трапилось на стації Казимирові Соколовському. — Вчера арештовано у Львові Бенямина Мадера, Ігната Кутину, Франца Пожушака, Йосифа Смоляка, Льва Лозинського, Станислава Трачука за крадіжи, а Степана Вінярского зі Знесіння арештовано за напад на поліцііянта Муху. — У Львові почав виходити новий жидівський журнал „Cuszta jer", присвячений літературі і мистецтву. — В будинку ветеринарійної академії при вул. Кохановского поповнив самовбивство студент 4 курсу Володислав Максимович. Він випив карболевий квас і вискочив через вікно другого поверху на подвіря. Причиною трагічного вчинку був нервовий розстрій. — При вулиці Казимирівській служниця Катерина Міґ обікрала свою господиню Вайґльову на суму кількасот долярів. Поліція досі не найшла злодійки.

— **Бандитизм.** В селі Вербівці, повіт Городенка, невідомі злочинці застрілили з кріса Петра Голомейка. Недалеко Гвіздця хтось убив поліціянта Хмелевского.

— **Пожежі.** В Селисках, повіт Бібрка, вибухла пожежа, яка спопелила кілька будинків вартости 10.000 золотих. Найбільші шкоди має Анна Скиба і Катерина Пріма. — В Бартатовичах, повіт Городок Ягайлонський згоріли будинки Миколи Грицака. Шкода виносить 25.000 золотих. — В селі Голоску під Львовом огонь знищив дім Августина Трояновского. Причина пожежі невідома. В селі Букова, повіт Ясло згоріло 16 домів.

— **Душегубство з помсти.** В селі Блажова коло Ряшева вбив Франц Садловскі Леона Лебеня із особистої помсти, після чого втік невідомо куди.

— **Німецький літак в Скнилові.** В Скнилові спинився німецький літак, який в дорозі до Румунії примушений був перервати свою подорож, щоби придбати бензину і направити попсований мотор.

— **Нещаслива любов.** В Янові поповнив самовбивство учень 5. кл. ґімназіяльної Маріян Каспрович.

— **Святотатство.** В селі Ушня, повіт Золочів злодії вкрали в церкві чашу з престола і інші церковні цінности, вартости 1500 золотих. Злодіїв не зловлено.

— **Державна польська іспитова коміся** для кандидатів на учителів середних шкіл у Львові повідомляє, що письменні іспити розпочинаються 28/10 ц. р. після чого будуть устні іспити Письменні іспити відбудуться в будинку університету, при вул. св. Миколая.

— **Фризієрський курс в Станиславові** утворений Промисловим Інститутом розпочинається дня 15. ц. м. Зголошуватись до канцелярії цеху фризієрів, вул. 3. мая 7.

— **Комуністичні демонстрації у Варшаві** відбулися дня 7. X. ц. р. Поліція розганяючи демонстрантів, арештувала 14 осіб, між іншими посла Сипулу. Тогож дня жиди комуністи пробували зорганізувати демонстрацію „безбожників" перед будинком синаґоґи.

— **Люди будуть мудріші.** Віденський лікар Д-р Шільдер винайшов спосіб штучно змінювати функції мозку при помочи електрики. Експерименти переведені в психіятричнім заведенню виказують дуже корисні наслідки того винаходу.

— **Щурі загризли дитину.** В селі Кулібі, біля Вильна, зграя щурів напала на малу дівчинку в колисці і вижерли її очі, ніс, та погризли ціле тіло так, що дитина померла від ран.

— **Фальшівники тестаменту перед судом** Перед судом присяглих в Перемишлі станућь на днях: Антін Тишковський, дідич з Красного Здзіслав Конопка, директор банку і Генрик Гашлякевич та Мажаровський Йосиф за фальшування тестаменту Павла Тишковського, який записав своє майно в добромильськім повіті для краківської Академії Мистецтв, а обвинувачені сфалшувавши тестамент зробили спадкоємцем Антона Тишковського і себе.

— **„Літопис Червоної Калини".** Як довідуємося, Видавництво „Червона Калина" віддало вже до друку перше число нового щомісячного популярно-історичного журналу п. н. „Літопис Червоної Калини". Мимо того, що Видавництво досі не подало було висоти передплати, замовлення, які вже наспіли, виказують велике зацікавлення новим журналом серед українського громадянства. — Перше число „Літопису" Червоної Калини" вийде в половині жовтня і буде обіймати 24 сторінки друку крім кольорової обгортки та буде богато ілюстроване. Передплата на останні два місяці цього року виносить зол. 2.40, а для членів „Червоної Калини" зол. 2.—, поодиноке число зол. 1.20. Усталюючи висоту передплати, Видавництво рішило піти назустріч нераз висказуваним бажанням громадянства та назначити в порівнанні з другими подібними журналами того самого обему і формату ціну на половину нижчу, рахуючи, що при нижчій ціні здобуде більше передплатників, а заразом дасть змогу широким, навіть і незаможним кругам передплачувати „Літопис". — Передплату, а також матеріяли, історичні памятки та знимки треба слати на адресу: „Літопис Червоної Калини", Львів, Руська ч. 18. Ш

— **Ріжні вісти.** В Парижі помер славний жи- дівський вчений орієнталіст Псіхарі, родом з О- десси. Був він жонатий з дочкою французького вченого Ернеста Ренана. — У Варшаві розпо- чався зізд делегатів промислово-торговельних палат під проводом міністра торгівлі Квятков- ского і бувшого міністра Кляриера. — В Атенах розпочався 21. IX. ц. р. міжнародний конгрес мира, який треватиме 4 дні. В конгресі беруть участь представники товариств мира ріжних держав. У вступній промові президент поша- нував память пом. недавно Штреземана. — В Зальцбургу була катастрофа поїзду, в якій було 12 осіб ранених. — У Берліні злодії вкрали в ночі в французького амбасадора 50.000 марок. — Письменник Маврикій Ростанд, син Едмунда виставив у парижськім театрі нову драму „О- станній цар“. Драма написана на тлі останньої революції в Росії. — В Калькуті виставлено но- ву драму Рабіндраната Такура „Тапяті“ із життя індійських магараджів. — Віденський компози- тор Оскар Штравс святкує 25-літний ювилей своєї творчости. Найбільш відомими його тво- рами були оперетки „Рунд ум ді Лібе“ і „Те- ресіна“. — У Льондоні зібрався дня 8. жовтня ц. р. міжнародний конгрес ощадности з участю 27 держав і 500 делегатів. — У Франції, як ві- домо, заведено податок для тих, що не поже- нились до трицять літ. Статистика з останніх літ виказує, що богато чоловіків волить нести тягар податків, ніж тягар подружнього щастя, бо в році 1926 платило старокавалерський по- даток аж 260.000 осіб. — В Америці, в південній і північній Кароліні панує велика повінь, яка затопила кілька міст, причім згинуло богато осіб. — У Варшаві розпочалося дві міжнародні конференції: міжнародна конференція залізнича і конференція приватного права організації ле- тунів. На цій другій конференції промовляв польський міністр загран. справ Залеський. — Недалеко Інсбруку вибухла велика пожежа ліса, яка охопила 80.000 квадратових метрів. Пожежу гасив спеціяльний відділ війська, але якраз в тім часі панувала велика буря, наслідком чого всі зусилля погасити вогонь були даремні. Пожежу було видно в цілім Інсбруку. Школи величезні. — В Парижі, на зборах соціялістів прийшло до кри- вавої бійки з комуністами, в якій було 6 ранених. Комуністи напали на соціялістичних промовців трибуні і викликали авантуру. Кількох комуні- стів опинилсь у визниці.

Зі спортового життя.

Дужання в спортовім цирку.

В понеділок (19-ий день турніру) були аж три дужання нерішені: Богатирів-Віллінґ, му- рин Сікі-Штекер, Щербінський Пошоф. Всі три дужання були дуже завзяті й цікаві. Після того Карш здавив подвійним нельсоном Валю- шевського, а сильний Бено (Стирія) в 13 мін. поклав найстаршого в цьому турнірі атлета Шнайдера.

Нині, в середу, змагаються: Аренс-Шнай- дер, Петрович-Стібор, Бено-Віллінґ (ріш.), Сі- кі-Карш і Щербінський-Пошоф (ріш.).

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа, 9-го жовтня, год. 7·30 веч. „Солодкий кавалер“, оперета Фалля, го- стинний виступ Вавжковича. Виступить в ній і панна Стадниківна.

Четвер, 10. жовтня, год. 7·30 вечором „Найкраща з жінок“, оперета. Виступ Вавжковича.

Пятниця, 11.X. година 7·30 веч. Ви- ступ Дані Дарлінг, маленької дитини- танечниці.

Субота, 12.X. год. 3·30 попол. Ви- ступ Дані Дарлінг.

Субота, 12.X. год. 7·30 веч. „Сила При- значення“, опера Верді.

Малий Міський Театр:

Середа, 9-го жовтня, театр замкнений.

Четвер, 10. жовтня, год. 7·30 вечором „Процес Мері Деген“ — премієра

Пятниця, 11.X. год. 7·30 вечором „Про- цес Мері Деген“.

Субота 12.X. год. 7·30 вечером „Про- цес Мері Діген“.

Кіна.

Апольо: „Гірльси Парижа“ (Зулі Вер- нон).

Касіно: „Володарка кохання“ (Грета Ґарбо).

Кольосей: Біла пустиня. Кельнер мі- ністром (Чарлі Чаплін). Джім буде вір- туозом.

Лев: „Вязень острова св. Олени“ (О- станнє Наполеонове кохання).

Люна: „Іскор“ і виступ жидівського симфонічного хору.

Марусенька: „Гріхи батьків“ (Яніинґс).

Оаза: „Право молодости“.

Палас: „Гаракірі“.

Пан: „Анна Кареніна“.

Пасаж: „Закон і беззаконня“ (Том Мікс). Американська комедія та Ґомон- тів тиждень.

Стилеве: Жінка без назвиска. Допов- нення програми.

Фатаморґана: Адютант (Мозжухін).

Химера: „Шанхан“ (Джек Тревор).

Утіха: „Танечниця з Москви“.

Спортовий цирк.

Міжнародні змагання в дужанні в цир- ку при вул. Коперника ч. 33. Початок щодня год. 8·30 веч.

Ширіть наш часопис!

Програма радіо.

Четвер 10-го.

Варшава (1411,7) 20·30 Вечірний кон- церт. 23·00 Муз. до танців.

Краків (312,8). 20·05 Концерт.

Познань (334,8) 20·30 Концерт.

Гельсінгфорс (221,4) 18·15 Фінська му- зика.

Бреслав (253) 22·30 Симфонічний кон- церт.

Ляйпціґ (259). 16·30 Концерт радіор- хестри.

Братислава. (279) 20·15 Військова му- зика з Берна.

Талін (296) 19·00 Вагнер і Бетовен Симфонічний концерт.

Брно (341,7) 11·30 Концерт з Праги.

Льондон (356,3) 21·35 Скрипковий ре- цитал.

Штутгарт (360) 20·00 Співацький ре- цитал.

Гамбург (372). 16·15 Композиції Ед- варда Носля.

Франкфурт (390) 21·00 Фортепяновий рецитал.

Берн (403) 20·00 „Література“ Шніц- лера.

Берлін (418) 16·30 Пісні жидівські

Стокгольм (436) 20·00 **Сметана: Про- дана наречена.**

Рим (441). 21·00 Французький вечір.

Лянгенберг (473) 20·40 Вагнер і Зиґ- фрид.

Прага (487) 16·30 Соната Шумана.

Брюссель (509) 21·09 Концерт з Ам- стердаму.

Відень (516,3). 20·00 „Пратер“.

Мюнхен (533) 29·15 Симфонічний кон- церт.

Будапешт (550). 21·00 Популярний концерт.

Москва (825) 15·30 Концерт росій- ської музики.

Ковно (1935) 19·45 Вечірна музика.

Ленінград (1000) 19·00 Трансм. з опери і балету.

Харків (1304). 20·10 Музика для села, мішаний концерт.

Париж (1725) 21·10 Aux Jardins de Mur- cie.

Пятниця 11-го.

Варшава (1411,7). 17·45 Танкова му- зика орхестри „Морське Око“.

Краків (312,8) 18·45 „Кутик гумору“.

Познань (334,8). 18·00 Оперові арії і концерт Варшавської фільгармонії.

Катовиці (408,7). 20·00 Концерт Вар- шавської фільгармонії.

Вильно (385) 12·05 Музика попу- лярна.

Бреслав (253) 21·15 Концерт співака Франца Бавша.

Ляйпціґ (259) 16·00 Сучасна музика.

Братислава (279) 20·00 Пісні словаць- кі, співає Франц Девінський

Брно (341,7) 20·55 Концерт з Праги.

Льондон (356,3). 23·00 Музика Клюбу амбасадорів.

Штутгарт (360) 21·30 Народні пісні.

Гамбург (372) 20·00 Концерт радіо- орхестри.

Франкфурт (390). 22·15 Концерт ман- долiністів.

Берлін (418). 20·40 Камеральний кон- церт.

Стокгольм (436) 20·00 Сичкова ор- хестра.

Рим (441). 17·30 Пополудневий кон- церт.

Прага (487). 20·20 Словацькі пісні.

Брюссель (509) 21·15 Концерт радіо- орхестри.

Відень (516,3). 16·45 Концерт солі- зістів.

Мюнхен (533). 20·30 Радіорхестра.

Будапешт (550). 22·00 Циганська музика.

Москва (825). 18·30 Опера і опе- ретка.

Ковно (1935) 19·40 Вечірня музика.

Харків (1304) 19·30 Народня музика.

Париж (1725). 21·35 Симфонії Бето- вена.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Кооператива „Український Театр“ у Львові: 667 3—6

Товмач:

Середа 9.X. „Чар вальса“, оперетка.

Четвер 10.X. „Церковна миш“, комедія (з Левською і Кривіцькою).

Станиславів:

Субота 12.X. „Циганська любов“, пре- міера.

Неділя 13.X. „Циганська любов“.

Український Наддніпрянський Хор Д. Котка:

Середа 9. X. — Сокаль.

Четвер 10. X. — Кристинопіль.

Пятниця 11. X. — Камінка Струм.

Субота 12. X. — Радехів.

Неділя 13. X. — Горохів. 672 2-?

Позір, зльокавтовані й емерити. Ве- лике віче в справі зльокавтованих службовиків та австрійських емеритів відбудеться у Львові в неділю, дня 13-го жовтня ц. р. в год. 6·30 вечором в саді Сокола-Батька при вул. Руській ч. 20. Реферують посли: Володимир Целевич і д-р Степан Біляк. Громадяни, явіться численно!

Товаришів V. турнусу „Off. Asp. Schu- le“ w Müglitz на Моравії з р. 1917. пп. Стан. Трача, Юліяна Гливатого, Метель- ського, Ґураля і Фелікса Франка прошу, щоби чимскорше подали мені свою адре- су. — **Іван Савків**, управитель школи в Росільній, почта Солотвина. 669 2—4

Загальний Збір Філії „Просвіти“ в Бродах відбудеться у вівторок дня 15. жовтня 1929 в салі Т-ва Основи і Бояна в Бродах. Право участи мають члени Матірнього Товариства замешкалі в о- крузі філії і делегати читалень „Просві- ти“, вибрані по думці § 46 точка б) ста- туту і ті, що виважуться леґітимацією Виділу Читальні. — За Виділ Філії Т-ва „Просвіта“ в Бродах: Д-р Володимир Чировський, голова; о. Юліян Рудкевич, за секретаря.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше на- правлений у найбільшій годинникар- ській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провін- ції просимо репарації присилати поч- тою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 618 6—7

ШИМКО МУССІНҐЕР, ур. 1886 р. в Мостах, уневажнює військову кни- жочку видану через П. К. У. Городок Ягайлонський. 675 1—8

БРИЛЯНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровскі- Розважевскі, Львів (Готель Жоржа) А- кадемічна 2. 619 3—7

ФРАНЦУСЬКА ПАНЧОХА без гуми проти жилаків „Academic“. Виключ- на продаж в магазині „Малгожата“, Львів, Баторого 34. II п. 633 4—6

ПАРЦЕЛІ будівельні при вул. Пі ско- вій — Личаків — має дешево до продажі: Мриглоцький, вул. Лісна 6. 673 1—3

О БУДЬ мені як бозу цвіт — теноро- ве сольо з фортепяном Ярославен- ка, продають книгарні. 674 1—3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“.

З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок